

Dies en els que dormir no és una solució, en els que el desig no és una solució, en els que l'abandó no és una solució. Hi ha dies així, como el d'avui, sense pena ni glòria, en què les solucions són mans de fang i no aprofiten per a res. Em quedaria així, immòbil i pacient, literalment de pedra, fent de la perplexitat una verge sublim, sorprenent-me, idiota, de saber contemplar un arbre, estúpid d'esbrinar quina és la fondària d'un didal, pell adorable i senzillament immutable al pas de les hores. Hi ha dies, en fi, sense solució. Dies que cal esperar a què passen, a què passe alguna cosa indiferentment, prescindible. Potser és la flora intestinal, que es marceix, o que de vegades l'amor és una creença sentimentalment inviable, deteriorada, en perill d'extinció.